

*komme Kommuner og andre offentlige Myndigheder.* Dette Spørgsmaal er ikke omtalt i den gældende Beværterlov, men det er af Administrationen antaget, at Loven ikke hjemler Adgang til at meddele Beværter- eller Gæstgiveradkomst til Kommuner. Næringsloven af 28. April 1931 har skudt Spørgsmaalet om offentlige Myndigheders Adgang til at drive Næring fra sig som et Problem, hvis Afgørelse naturligt maa bero paa Kommunallove m. v., men ganske bortset fra hvorledes man maatte se paa Spørgsmaalet om offentlige Myndigheders, herunder navnlig Kommuner, Adgang til at drive Næring efter Næringsloven, maa det efter Kommissionens Opfattelse erkendes, at Spørgsmaalet ligger paa en særlig Maade, naar Talen er om Drift af Beværtning eller Gæstgiveri.

For saa vidt Virksomheden drives som en rent social Foranstaltning, maa Kommissionen i Overensstemmelse med det i Højesteretsdom af 22. September 1925 vedrørende Københavns Kommunes Fiskeudsalg udtalte være tilbøjelig til at mene, at Virksomheden vil kunne drives uden Næringsadkomst, men saaledes at Beværterlovens Bestemmelser om Lukketid, Udsækning for berusede m. v. maa overholdes. Bortset herfra maa man mene, at de særlige Hensyn, der ligger til Grund for Beværterlovgivningen, maa medføre, at offentlige Institutioner under alle Omstændigheder maa være underkastet de almindelige i Beværterloven fastsatte Forskrifter om Erhvervelse af Beværter- og Gæstgiveradkomst. Man maa endvidere være tilbøjelig til at være af den Opfattelse, at en Beværternæring i Tilfælde, hvor f. Eks. en Kommune har særlig Interesse i at sikre sig Indflydelse paa Virksomhedens Ledelse, normalt bør overlades til et under kommunalt Tilsyn virkende Selskab eller lign. Opmærksomheden henledes i denne Henseende ogsaa paa Bestemmelserne i Lovudkastets § 21, hvorefter Spørgsmaalet om Udfærdigelse af Bevilling til *Etablissementer*, der tilhører en Kommune, henhører under Overbevillingsnævnets Forretningsomraade.

Efter den gældende Beværterlov skelnes der nøje mellem *Adkomst paa Beværtning, der giver Adgang til at beværte siddende Gæster og til i et vist Omfang at sælge Varer ud af Huset, og Gæstgiveradkomst, der hjemler Adgang til at tage Personer i Logi og beværte de i Gæstgiveriet boende og paa Landet tillige rejsende.*

Adskillige af de Myndigheder, der har gjort Indberetning til Kommissionen, har været inde paa den Tvivl, den rette Afgrænsning af Begrebet „rejsende“ kan give Anledning til, og understreget Vanskeligheden ved i Praksis at overvaage, at Virksomheder, der alene har Gæstgiveradkomst, ikke driver almindelig Beværternæring med Servering for alle og enhver. Under Henvisning til disse Vanskeligheder er der af forskellige af de paagældende Myndigheder stillet Forslag om Ophævelse af den særlige Gæstgiveradkomst eller Indførelse af Bestemmelser, hvorefter Gæstgiveradkomst kun kan erhverves af den, der samtidig opnaar Beværterbevilling.

Efter det foreliggende statistiske Materiale fandtes der som før nævnt i Danmark i 1935 — bortset fra Konditorier uden Ret til Udsækning af stærke Drikke — ca. 5 450 Beværtninger og Gæstgiverier. Af disse Virksomheder havde ca. 3 300 alene Beværteradkomst, godt 1 800 Virksomheder havde baade Beværter- og Gæstgiveradkomst, og ca. 260 Virksomheder havde alene Gæstgiveradkomst. Af de sidstnævnte 260 Virksomheder var ca. 140 beliggende i Landdistrikterne. Det vil af de nævnte Tal ses, at de rene Gæstgiverier udgør en forholdsvis lille Procentdel af Landets samlede Restaurationsvirksomheder; navnlig for Købstædernes Vedkommende er den rene Gæstgivernæring ret sjælden. Til Trods herfor maa man dog anse det for overvejende betænkeligt at gaa bort fra den af Loven opstillede Sondring mellem Beværter- og Gæstgivernæring. Det maa anses for betydningsfuldt, at der stadig i Købstæderne er Adgang til, uanset den gældende Antalsgrænse med Hensyn til Beværterbevillinger, at opretholde Virksomheder, der